ജിൻ ജിയാൻ ആസാദി (സ്ത്രീ-ജീവിതം-സ്വാതന്ത്ര്യം) ജി.പി. രാമചന്ദ്രൻ

(2)

1 ഡിസംബർ 2022

വില ₹ 25

വിജ്ഞാനകൈരളി

കേരള സാക്ഷര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പ്രസിദ്ധീകരണം

പ്രത്യയശാസ്ത്രസൗന്ദര്യം
വയലാർ കവിതകളിൽ

അംബേദ്കറുടെ ചണ്ഡാലികയും ആശാന്റെ മാതംഗിയും:

കാവ്യപാഠം

നടന്നോടുപറയുന്നത്

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ
സ്ഥാപക പത്രാധിപർ

വിജ്ഞാനകൈരളി

കേരള ശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പ്രസിദ്ധീകരണം

ലക്കം ഒന്ന് 2022 വാല്യം 54 നമ്പർ 12 വില ₹ 25

കവിതയുടെയും കവികളുടെയും ലോകചിന്തകൾ
ഡോ. ഷൗക്കത്ത് 23

ശരീരത്തിൽ നിന്നും ആത്മാവിലേക്ക്
കെ.സി. സാജിത് 35

കാറ്റിന്റെ നിലവിളിയും
സുരേഷ് കെ. 35

അധ്യാത്മികമായാണും ശാസ്ത്രീയവും അറിവുത്പാദനത്തിലെ സംഘർഷസ്ഥാനങ്ങൾ
ഡോ.കുട്ടൻ ഇളയിടത്ത് 54

നവോത്ഥാനത്തിലെ മലയാളം
ഡോ. രാജേന്ദ്രൻ എടുത്തുകര 59

മാതൃകയും മാനവികതയും വയലാറിന്റെ കവിതകളിൽ
ഡോ. മാർട്ടിൻ ജോസഫ് 63

ആത്മനിഷ്ഠം വിപരീത പരിണാമത്തിന്റെ അപകടം
ഹരിഗോവിന്ദ് 74

പുസ്തകപരിചയം 82

അംബേദ്കറുടെ ചണ്ഡാലികയും ആശാന്റെ മാമ്പഴവും: കാര്യപാഠം നമ്മോട് പറയുന്നത്
ഡോ.കെ.ടി. ഇളയിടം 40

ആശാന്റെ ചണ്ഡാലിക്കുശേഷം വന്ന നമ്മുടെ പുരോഗമന ഈ അവസ്ഥകളിൽ പ്രസ്തുത കൃതി ചർച്ചചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷണം.

പ്രത്യുത്പന്നസ്വത്വവും വയലാർ കവിതകളിൽ
ഡോ. ശശാങ്കൻ പി.എം. 67

വയലാർ കവിതകളിലെ പ്രത്യുത്പന്ന പരിസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിലയിരുത്തുന്നു.

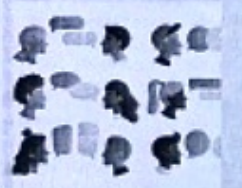

ജിൻ ജിയാൻ ആസാദി (സ്ത്രീ-ജീവിത-സ്വാതന്ത്ര്യം)
ഡെബി റിപ്പ 12

സ്റ്റീഫൻ ഹൈൻ എന്ന പ്രഹേളിക
പി.കെ. സുരേന്ദ്രൻ 29

മാർട്ടിൻ ഹൈഡഗറിന്റെ ഗുരുവിന് സിദ്ധിക്കാത്ത 'സ്റ്റീഫൻ ഹൈനിനെപ്പറ്റി ഒരു പഠനം.

വിജ്ഞാനകൈരളിലെ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, ഉത്തരവാദിത്വം രചയിതാക്കൾക്കും അവ കേരള ശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെയോ ഗവേണിങ്ങ് ബോഡിയുടെയോ അഭിപ്രായങ്ങളല്ലെന്നതിനു - എഡിറ്റർ

ചീഫ് എഡിറ്റർ : 0471 2314006
എഡിറ്റർ : 8547051569

ഇ മെയിൽ editor@vijnanakairali@gmail.com
harikaral@gmail.com

വിജ്ഞാന, കേരള ശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് നഗർ, തിരുവനന്തപുരം 695 012
സർക്കുലേഷൻ മാനേജർ : 9447102230

www.keralabhashainstitute.org

അധ്യാത്മരാമായണവും ദ്രാവിഡവും

അറിവുൽപാദനത്തിലെ സംഘർഷസ്ഥാനങ്ങൾ

രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്

സാഹിത്യകരമായ സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളുടെ ഭൂമിയാണ് എന്നതിലായിരിക്കണം മലയാളസാഹിത്യപഠനവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ വിശദീകരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം. വ്യവഹാരത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിലെ സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളെ ഹേതുവായി വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയും. വ്യവഹാരവും അതിലെ ഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വൈജ്ഞാനികമാണ്. വ്യവഹാരത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ഉപാദാനങ്ങളും അതിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്ന ന്യൂനതകളും എല്ലാം സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു. വ്യവഹാരത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായി തന്നെ അതിനെ നിർണയിക്കുന്ന വർഗ്ഗാത്മകതകളിലേക്കാണ് ഈ സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങൾ ചെന്നെത്തുന്നത്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യസാഹിത്യഗവേഷണപ്രബന്ധമായ ചേനാട്ട് അച്ചുതമേനോന്റെ 'ഏഴുത്തച്ഛനും കാവ്യവും' (1936) മുതൽക്ക് ഈ കാര്യങ്ങളെ വിപുലീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനം. സാഹിത്യഗവേഷണവ്യവഹാരത്തിലെ ഉപാദാനങ്ങൾക്കെന്തെന്ന് അപഗ്രഥിക്കാൻ അധ്യാത്മരാമായണത്തെയാണ് ഇവിടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

വ്യവഹാരം: ഘടനയും സംസ്കാരവും

ഫീൽഡ്, വിഭാഗങ്ങൾ, ദിശാസൂചി, സംവാദങ്ങൾ, അറിവുൽപാദനം, വിനിമയങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ഘടകങ്ങളാൽ നിർമിക്കപ്പെടുന്നതാണ് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിലെ വ്യവഹാരം. വ്യക്തികൾ, കൂട്ടികൾ, പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സങ്കല്പനങ്ങൾ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ഇവയൊക്കെ സംവാദത്തിലെ ഘടകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നാനാവിധ ഘടകങ്ങൾ ചേർന്ന് രൂപപ്പെടുന്നതാണ് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ വിഭാഗശാസ്ത്രം (ഫീൽഡ്) എന്ന ആശയസ്വരൂപമായി ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കാം. സങ്കല്പനങ്ങൾ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഘടകങ്ങൾ വിഭാഗരൂപകങ്ങളെ നിർമിക്കുന്നു. വിഭാഗരൂപകങ്ങൾ പ്രയുക്തികളെന്നാണ് ദിശാസൂചി. ദിശാസൂചിയിൽ ഗവേഷണത്തിന്റെ ആകത്തുകയിലുള്ള ചട്ടക്കൂട്, പദ്ധതികൾ നിർമിക്കുന്ന സങ്കേതങ്ങൾ, അവയെ നിർണയിക്കുന്ന ചരിത്രസാഹചര്യം ഇവയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. വിഭാഗരൂപകങ്ങളും ദിശാസൂചിയും ഫീൽഡിന് ഇടപെട്ട് നിർമിക്കപ്പെടുന്ന ഭൗതിക ഉത്പന്നമാണ് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിലെ അറിവ് രൂപം. ഉള്ളടക്കം, വിനിമയം എന്നിങ്ങനെയുള്ളിടത്തും പ്രധാനമായും ഭൗതിക ഉത്പന്നമാണ് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിലെ അറിവ്. വ്യവഹാരത്തിന്റെയും അറിവുനിർമിതിയുടെയും മാധ്യമമാണ് ഭാഷ എന്നതിലേക്കാണ് ഭാഷയുടെ നില.

വ്യവഹാരവും ഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വൈജ്ഞാനികമാണ്. സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളും ചരിത്രബന്ധങ്ങളും നിർണയിക്കപ്പെടുകയാണ് വ്യവഹാരഘടകങ്ങളിലും അവയുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നത്. ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യവഹാരങ്ങളും മാറുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യവഹാരം സ്ഥിരമല്ല.

വ്യവഹാരം നിർണിക്കുന്ന അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾക്ക് നാം മേലെയെ പരിശോധിക്കുന്ന രീതിയിൽ നിർവഹിക്കുന്നു. വ്യവഹാരത്തിനകത്ത് രൂപപ്പെടുന്ന സാമൂഹികസംഘർഷങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. സാഹിത്യകൃതികൾ, വ്യക്തിത്വങ്ങൾ, സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം വ്യവഹാരത്തിലേക്ക് കടന്നുകൊണ്ട് ഇതരം രാഷ്ട്രീയങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയാണ് വ്യവഹാരഘടകങ്ങളും അവയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും ചുരുക്കമായ നിലവിലുള്ള സാമൂഹികസംഘർഷത്തിൽ കണ്ണിചേരുന്ന രാഷ്ട്രീയഘടകങ്ങളായി സാഹിത്യഗവേഷണപ്രക്രിയയിൽ സ്ഥാനംപിടിക്കുന്നു. സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ വിഭാഗശാസ്ത്രം (ഫീൽഡ്) വ്യവഹാരസംഘർഷങ്ങളുടെ ഉത്പന്നസ്ഥാനമായി വരുമ്പോൾ വ്യവഹാരവും ഇതിലുമുള്ള ബന്ധത്തിൽ വിപ്ലവം, വൈവിധ്യപൂർണമായ ഭൂപടങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നു. അറിവുൽപാദനപ്രക്രിയയിലെ ഗാണ്ഡിസ്വഭാവ വിശേഷമായി ഭൂപടങ്ങൾ സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളെ നിർണയിക്കുന്ന ഘടകമായി മാറുന്നു.

സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങൾ വർഗ്ഗരൂപങ്ങളിലേക്കും അതുവഴി മൂലധനരൂപങ്ങളിലേക്കും സംസ്കാരരൂപീകരണത്തിന്റെ ആർജനം, മാധ്യമങ്ങളിലേക്കുള്ള വിനിയം എന്നിവ പ്രകൃതികളിലേക്കും ചെന്നെത്തുന്നു. വ്യവഹാരരൂപ ഇതിന്റെയെല്ലാം മാധ്യമമായി വർത്തിക്കുന്നു.

സംസ്കാരസംഘർഷങ്ങളുടെ അനാവരണം വരി

സാഹിത്യഗവേഷണവ്യവഹാരവും പൊതുബോധവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പുനർനിർണയിക്കാനുള്ള കാര്യക്ഷമതയാണ്. പൊതുബോധവുമായുള്ള സംവാദങ്ങൾക്കുള്ളിൽനിന്നാണ് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിൽ മാധ്യമത്തിന്റെ ഉത്പന്നമായി അറിവിന്റെ സമൂഹം, ചരിത്രം, ഭാഷ, ഭൂമി എന്നിവയിൽ സാഹിത്യഗവേഷണം വിപുലപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ നൊമ്പരിക്കും. അത് മലയാളസാഹിത്യഗവേഷണത്തിലെ വ്യവഹാരരൂപീകരണപ്രക്രിയയെയും അറിവ് പരിചയന ഘടകങ്ങളെയും പരസ്പരബന്ധങ്ങളെയും ഇവയുടെയെല്ലാം സാമൂഹിക അടിസ്ഥാനങ്ങളെയും ഹേതുവായി വിശദീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഏഴുത്തച്ഛനും കാവ്യവും: വ്യവഹാര സവിശേഷതകൾ

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്വതന്ത്രസാഹിത്യഗവേഷണപ്രബന്ധമാണ് ചേനാട്ട് അച്ചുതമേ

നാലന്റെ 'എന്തച്ഛനും കാലവും' (1938) ഇംഗ്ലീഷിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ വിപ്രമാതൃകകൾ ഉപജീവനം നടത്തിയാണ് ഇവർ നിയതവിപ്രമാതൃക എന്നതിനപ്പുറം ചിന്താപരമായ കാഴ്ചപ്പാടും സംവാദങ്ങളും ആണ് കാണാനായത്. സാഹിത്യസമീക്ഷണം ആധുനികപ്രകൃതി ആയാണ് മലയാളത്തിൽ ആഭിമുഖ്യം, ആധുനികീകരണം വൈജ്ഞാനിക അന്വേഷണങ്ങളുടെ സമീപനങ്ങൾ ഇവിടെ ഏകോപിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. കുമാരിക്കാണ് എന്ന് അവസാനമായി പെയ്യുന്ന വിപ്രമാതൃക. ഇവിടെ ഞാൻ. ആധുനികം: ലൈംഗികമായ സമൂഹികചരിത്രം, വിമോചനാത്മകമായ ഗ്രാമീണമാധ്യമം, പ്രണയത്തിന് കാണാം. സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾക്ക് പരപ്രധാനം, നർമ്മം അപഗ്രഥനക്കുറിപ്പും നർമ്മകവിതകൾ.

ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായി ഉപജീവ്യ സർഗപരവും, വസ്തുനിഷ്ഠവും, വിമർശനാത്മകവുമായ ശാസ്ത്രീയം. ചോദ്യത്തിൽ കാണണമെന്ന് ബെർട്രാന്റ് റസ്സലിന്റെ വിചാരമാതൃകയുടെ ഭാഗമാണ്. 'ശാസ്ത്രം: സത്യത്തെ മാത്രമല്ല കാലക്രമേണ വിമർശനപരമായ അപഗ്രഥനം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതാണിതിലെന്നും.' ചോദ്യത്ത് അപ്രകാരം (1938: പു.45) മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ളവർ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നതല്ലേ ആത്മപ്രത്യയവാദങ്ങൾക്കുമുമ്പുള്ളവർ ശാസ്ത്രം എന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ശാസ്ത്രീയമായ ഈ വിചാരമാതൃകയ്ക്ക് അനുസൃതമായ ശാസ്ത്രസങ്കല്പങ്ങളും പ്രബന്ധത്തിൽ ഉപജീവിക്കുന്നു. ഗ്രാഹ്യപദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് എന്തെല്ലാം സ്വന്തമാക്കാം, എങ്ങനെ സ്വന്തമായി യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ ഭാഷിക്കുക, സമീകരണങ്ങൾക്കിടയിൽ സാധ്യതകളും പരിമിതികളും അന്വേഷിക്കുക, സാഹിത്യപരവും മതപരമായ പ്രശ്നങ്ങളെ നിഷ്പക്ഷതയിൽ സമീപിക്കുക, സർവ്വപ്രകൃതിയിൽ സമന്വയം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ചേതനകളെ സംബന്ധിച്ച സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ഇപ്രകൃതി, വസ്തുതാന്വേഷണത്തിൽ നിഗമനങ്ങൾ വിട്ട് സംഗീതത്തിലായി അവതരിപ്പിക്കുക, മാനസ്സസ്വാതി ചിന്തിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അടുക്കൽ അന്വേഷണങ്ങൾക്കുമപ്പുറം, കലാസ്വരൂപം, ആത്മനിഷ്ഠതയുടെ സത്യവും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ശാസ്ത്രവും, മനുഷ്യകർത്തൃത്വം പ്രപഞ്ചസത്യമായ കാര്യമായ നിഷ്കർഷയും ചേരാതെ നമ്മിക്കുന്നു. കവിയും കവിതയും നാമകരണവും സമന്വയിച്ച് സത്യാന്വേഷണത്തിലേക്കുള്ള ഉദ്യോഗിക്കുന്നു. ഇതിനുപുറമേ ചിന്ത, ചേതന ശാസ്ത്രീയമായ സമീക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള പദ്ധതിയാണിത്.

ആധുനികമായ ഭാഷയിൽ ഉപജീവ്യ സർഗപരവും, വസ്തുനിഷ്ഠവും, വിമർശനാത്മകവുമായ ശാസ്ത്രീയം. ചോദ്യത്തിൽ കാണണമെന്ന് ബെർട്രാന്റ് റസ്സലിന്റെ വിചാരമാതൃകയുടെ ഭാഗമാണ്. 'ശാസ്ത്രം: സത്യത്തെ മാത്രമല്ല കാലക്രമേണ വിമർശനപരമായ അപഗ്രഥനം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതാണിതിലെന്നും.' ചോദ്യത്ത് അപ്രകാരം (1938: പു.45) മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ളവർ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നതല്ലേ ആത്മപ്രത്യയവാദങ്ങൾക്കുമുമ്പുള്ളവർ ശാസ്ത്രം എന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

> കവികളുടെ ചേതനകളെയും തിരിച്ചറിയാൻ അവരെ കാലക്രമത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച് അപഗ്രഥിക്കുക എന്നത് ആദ്യകാല സാഹിത്യസമീക്ഷണത്തിൽ കാണാനെത്തുന്നതിലാണ്. ഈ സമീപനത്തിന്റെ നിർണ്ണയനത്തിനുള്ള കർത്തൃതാനിർണ്ണയനങ്ങൾ ചേതനയും വികസിപ്പിക്കുന്നു.

ആധുനികതയുടെ പ്രകടനമായ ആസ്വാദനവിമർശനത്തിന്റെ ഭാഗമായ ശാസ്ത്രീയ സമീക്ഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഈ ആധുനിക കാഴ്ചപ്പാടിനെ ഇതിനുമുമ്പ് ഇവർ ഈ ആധുനികർക്ക് കഴിയുന്നു. എന്തെല്ലാം ഗുണമാകണം ആദിമോൾ പ്രബന്ധത്തിലെ ആദിമ സംഗീതകൊണ്ടാണ് മാർഗദർശിയായ ഏർ. വി. ബാർട്ടന്റെ മുഖവുരയിലെ അഭിപ്രായം. ഈ പ്രബന്ധസമർപ്പണത്തിലേക്ക് ചേർത്തലാണ് ഇന്ന് വായിക്കേണ്ടതിലെ. എന്തെല്ലാം അപ്രധാനമായ കേരളസാഹചര്യങ്ങൾ, ഭാഷയിൽ, സാഹിത്യകാരന്മാരിലെ എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ആദിമോൾ ചർച്ചയായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചേരാന് പൊതുക്കാലത്തോടെ ഭാഷാകാലം നിലനിന്ന എഡി. 1000 വരെയാണ് ചേരാന് കണക്കാക്കുന്ന ആദ്യ പ്രഭാഷകൾ. എ. വി. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടുകൾ സംസ്കൃതപ്രഭാവത്തിന്റെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതത്തെ കവിപ്രയോഗമായ ഉത്കൃഷ്ടതയിൽ നന്നായി വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന അഭിപ്രായം ചേരാനുണ്ട്.

നമ്മുടെ ഭാഷാചരിത്രകൾ സാഹിത്യപരമായി മിനുക്കിയിട്ട് പരിമിതി ചേരാന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഷകൾക്ക് ശാസ്ത്രസാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന വ്യത്യസ്ത പ്രാണങ്ങൾ ഈ പരിമിതി പരിഹരിക്കുന്നതായാണ് ചേരാനും വിലയിരുത്തുന്നു. ആദ്യത്തെ ഒരിക്കൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആദ്യത്തെ ഒരിക്കൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് 'ചിന്താമണി' എന്ന അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേരുന്നത്. എന്തെല്ലാമായ അപ്രധാനമായ കണ്ടെത്തലുകൾ ചിഹ്നിച്ച് ആധാരമാണെങ്കിലും, 'സാഹിത്യത്തെ' എന്ന മാനദണ്ഡവും ഈ മാനദണ്ഡത്തിൽ 'ശരിയക്കിതന്നെ' അധികമായ ഒരുകൂടി 'ബിംബവും' ഭാഷാകൃതിയും ചേരുന്ന മുന്നേ സർവ്വപ്രധാന എഴുത്തുകാരിക്കളുടെ പട്ടികയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുവേണ്ടി ചേരാന് സ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കണമെന്ന് 'ഭ' മാത്രമാണ് ഇടിയിന്ന് മുന്നിൽക്കിട്ടിയത്.

മലയാളത്തിലെ കലാപാരമ്പര്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭൂതിയായ ചേരാന്റിതന്നെ ആദികവിയാണ്. ഭാഷയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വാക്കുകൾക്കാണ് ഈ വാക്കുകൾ കലാപരമായ മലയാളത്തിന്റെ ഭൂതിയായ ചേരാന് കാണുന്നത്. എന്തെല്ലാമായ കാലഭേദമാണ് ഗദ്യകൃതി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലും, സാഹിത്യകാരന്മാരിലും, ചിന്തകളിലും, ചരിത്രത്തിലും, ചിന്തകളിലും, ഭൂതകാലത്തിലെ ചിന്തകളിലും, ഭൂതകാലത്തിലെ ചിന്തകളിലും, ഭൂതകാലത്തിലെ

രാമായണത്തിനു ശേഷം നിരവധി വായനസന്ദർഭങ്ങളിൽ ആധുനികമായ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലാണ് ചേനാട്ടിന്റെ വായന നിലയുറപ്പിക്കുന്നത്. രാമായണത്തെ അതിനുമുമ്പേ കാണുകയും രാമനെ ഈശ്വരനായി കാണുകയും ചെയ്ത പ്രാചീന- മധ്യകാലങ്ങളിലെ വായനയിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണത്.

ബന്ധപ്പിച്ച് മറ്റൊരു വായനയ്ക്ക് ചേനാട്ട് ശ്രമിക്കുന്നു. സാഹിത്യപരിസരങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും, എഴുത്തച്ഛനിലെ പോർട്ടറിസ് അധിനിവേശസ്വത്വം, മാപ്പിളസ്വത്വം, കണ്ടെടുത്തതാണ് ചേനാട്ട് മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന നിലവിലുള്ള സംഗതികളിൽ അർഥപൂർണമായ നിലകൾ സൃഷ്ടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനകൾ മുന്നോട്ടു കേരളത്തിൽ മുക്കാലായോ മുക്കാലായോ എന്ന ചർച്ചയിൽ മുക്കാലായതുപരിച്ചുള്ള പൊതുധാരണകൾ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. നിലനിൽക്കുന്ന, അതിലധികം പഴയ മുക്കാലായതുപരിച്ചുള്ള യാഥാർഥ്യം നിലവിൽ വന്നതായും അദ്ദേഹം അടിവരയിടുന്നു.

ദ്രാവിഡവും അധ്യാത്മരാമായണവും

പി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, കോവുമ്പ്രി നെടുങ്ങാടി, ബർണൽ എന്നിവരുടെ പൂർവപഠനങ്ങളിൽ കാണുന്ന രാമായണത്തെ സാഹിത്യകൃതിയായി അംഗീകരിക്കാതിരിക്കൽ, രാമനെ നുണയാക്കിക്കാട്ടൽ, ദൈവമായി കാണാൻ ഉപജീവിച്ച പ്രവണതകളെ ചേനാട്ട് വിമർശിക്കുന്നു. പ്രാചീനതയിലുള്ള രാമചരിത്രം ഇടപ്പള്ളി രാജരാജവർമയായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന രാഷ്ട്രീയസമീപനവും, അതിന്റെ താത്പര്യങ്ങളും, അതൊക്കെയിൽ പിന്തുടരുകയാണ് പൂർവപഠനങ്ങൾ. ഇതിനിന്ന് പുറത്തുകടക്കേണ്ടതാണ് മറ്റൊരു വിമർശനം. സാധ്യതകൾ.

അതിലെ തെളിവുകൾ പരിശോധിച്ചു ആര്യസിദ്ധാന്തത്തിനിന്ന് നടന്നത്. അതിലെ തെളിവുകളെ കൂടി പരിശോധിച്ചുള്ള വായനയ്ക്ക് മുതിർക്കുകയാണ് ചേനാട്ട് ഇന്ത്യൻ സംസ്കൃതത്തിലെ അനാര്യമായ മൂലകൾ തെളിവുകൾ കലാസാംസ്കൃതിക മേഖലകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടെടുക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ആര്യസംസ്കാരം പടർന്നുപിടിച്ച കാലത്തെ കൂടിയാണ് വാല്മീകിരാമായണം. ആര്യസംസ്കാരവുമായി തെന്നിന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ശ്രദ്ധേയമായ രാമായണത്തെക്കുറിച്ച് ചേനാട്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവിടെ രാമായണം കർഷക സംസ്കാരമായാണ് അധ്യാത്മരാമായണത്തിലെത്തുമ്പോൾ നായകസങ്കല്പത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റം പ്രധാനമാണ്.

വാല്മീകിരാമായണത്തോട് താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് അധ്യാത്മരാമായണം സ്വതന്ത്രകവിതയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. പാഠഘടനയിൽ ഉപകൃതിയോടുള്ള വ്യത്യാസവും വിവരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മതകീയം ഈശ്വരനാണ് എന്നതുപ്പെന്റെ രാമൻ എഴുത്തച്ഛൻ കൈവരുത്തുന്ന ചിന്തകളിൽ ഒന്നിനോടു പ്രത്യേകം പ്രതിപത്തി കാണിക്കാതിരിക്കുകയും ഭക്തിസിദ്ധാന്തത്തെ പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്ത ഇങ്ങനെയെങ്കിലും കവിയ്ക്കാൾ വാർത്തകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കൃതിയാണ് അധ്യാത്മരാമായണം. കവിയെന്നതിലധിക്കം എഴുത്തച്ഛന്റെ ശേഷി സമ്പൂർണമാകുന്നത് മഹാഭാരതം വിട്ടിപ്പാടിലാണ്. എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്ന് മതയാളും സംസ്കൃതവും ധന്യമായി കലർത്തിയ നിലയാണ്.

ആധുനിക പാഠനവുമായ വിലയിരുത്തലുകൾ നടത്തിയ ശ്രദ്ധേയമായ അർഥപൂർണതയാണ് ചേനാട്ടിന്റെ ദ്രാവിഡസംബന്ധിയായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ. ആധുനികതയുടെ ദിശാസൂചകമായി ഈന്നിന്ന് സംസ്കൃതത്തിനുപകരം തമിഴ് എന്നതിലധിക്കം ദ്രാവിഡഭാഷകൾ പ്രബന്ധത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു. ഈ വിലയിരുത്തൽ ദ്രാവിഡം എന്ന വിഭാഗത്തിലേക്ക് കടന്നുകയും ഒന്നിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കാണാം. നാടോടിവിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും ഉണ്ടെങ്കിലും ഇതരം പ്രമാണങ്ങളും, വിശകലനോപാധിയാം ചേനാട്ട് ഉപയോഗിക്കുന്നു.

അധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ സംഘർഷസ്ഥാനങ്ങൾ

രാമായണത്തിലെയായ നിരവധി വായനസന്ദർഭങ്ങളിൽ ആധുനികമായ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലാണ് ചേനാട്ടിന്റെ വായന നിലയുറപ്പിക്കുന്നത്. രാമായണത്തെ അതിനുമുമ്പേ കാണുകയും രാമനെ ഈശ്വരനായി കാണുകയും ചെയ്ത പ്രാചീനമധ്യകാലങ്ങളിലെ വായനയിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണത്. രാമായണത്തിന്റെ സ്വാധീനത ഈ വായന അംഗീകരിക്കുന്നു. സങ്കല്പിതയുടെ രാമായണസ്ഥാനത്തും കാതിൽ ഗുൽക്കയുടെ രാമകഥയിലും രാമായണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വസ്തുനിഷ്ഠനിരീക്ഷണങ്ങളും ആധുനികപരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളെയും തന്നെയാണ് വിശകലനത്തിനു പ്രയോഗിക്കുന്നത്. പ്രക്ഷിപ്തഭാഗങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണങ്ങളിലൂടെയും രാഷ്ട്രീയസന്ദർഭങ്ങളിലൂടെയും ഈ വായനസന്ദർഭം നിഴലിക്കുന്നു. രാമായണകാരന് മക്കിണന്യ അറിയപ്പെടുന്ന ഗുൽക്കൊ നിർദേശങ്ങൾക്കിൽ വാല്മീകി രാമായണത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഗോദിയും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ചേനാട്ടിലെ വിശകലനം വിശേഷാൽക്കുമായ ദ്രാവിഡപ്രദേശത്തെ കണ്ടെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു.

ഈ വായനസന്ദർഭം അവതരിപ്പിച്ച അനവധിയായ പരിമിതികളും ഉണ്ട്. ചേനാട്ട് വാദിക്കുന്നതുപോലെ പൂർണമായും സ്വതന്ത്രമോ ദ്രാവിഡപ്രദേശത്തിലുള്ളതോ അല്ല അധ്യാത്മരാമായണം. കാമത്തിലും സ്ത്രീകളിലുമുള്ളതും അധ്യാത്മരാമായണത്തെ പൊതിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ആര്യമായവകിൾ തന്നെയാണ്. രാമൻ രാവണനെ കൊയ്തതോ അധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ നിഗൂഢസന്ദർഭങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നു. വേദചിന്തയും അദ്വൈതദർശനവും ആധ്യാത്മകതയിലൂന്നിയാണ് എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്നത്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഇതാണ് കണ്ടെത്തിപ്പിച്ചു ഇങ്ങനെ വരച്ചിടുന്നു. " അവ് യോഗദർശനം മാത്രമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? അവ് മതത്തിന്റെ

മാറുകയോ വിമർശനത്തിന്റെ മാതൃകയാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? അവ് ഒരു തത്ത്വചിന്തകന്റെ വിചാരവിശേഷങ്ങൾ മാത്രം ആണെന്നു പറഞ്ഞാൽ പൂർണമായോ? അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ വിശദീകരണം നിന്നുപോകുന്നു. ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ സമ്പൂർണസമീപനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയിലെ കലി മാറ്റം" (1979,പു141). ചേനാട്ട് പറയുന്നതിലെ ഇന്ത്യൻദർശനങ്ങളിൽ ഒന്നിനോടും പ്രത്യേകത കാണിക്കാതെ, നിഷ്പക്ഷമോ നിഷ്കക്ഷമോ ആയ ഒരു എഴുത്തച്ഛന്റെ കലി.

രക്ഷണത്തിനിന്ന് ഉത്തരത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ സമകാലിക രക്ഷണത്തിൽ കേരളീയസമൂഹത്തോട് ചേർത്തുനിർത്തുന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്നത് വെളിച്ചക്കുറവാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ആലോചനയിൽ ദേവ, ഇന്ദ്രജൻ എന്നിവരുടെ പ്രധാനമുണ്ട്. "വൈരോചനനാദിയിൽ നുകളുടെ/ചെന്നി തെളിഞ്ഞുണർന്നാലവും. ഉണരുകണം." എന്നിങ്ങനെ ഉദ്ധാരണങ്ങൾ നമ്മിൽ തന്നെ ഉയിർധരയും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. സർവലോകനാരായണസംഗ്രഹം ആണ് താൻ പറയുന്നത്. മതമൈത്രിയുടെയ്ക്ക് അധികമായ ഒരു എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ കരുതുന്നു. "അധ്യാത്മരാമായണത്തെപ്പിന്നിൽ/അധ്യാനംചെയ്യുന്നവർ ക്കുദ്ധാരമാകുമാറുണ്ടാം"(ഉത്തരകാണ്ഡം-വാ. 313721) എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്ന അധ്യാത്മരാമം ഈ ദർശനങ്ങളിൽ തന്നെയാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെടുന്നത്. "മത്തജനാമി മഹാവാക്യാർ ഥമറിയുമ്പോൾ/ അത്തത്തെയറിഞ്ഞിട്ടുപരമാകുന്നതുമാകുന്നു." (ഉത്തരകാണ്ഡം-വാ. 308-310) എന്നും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ശ്രുതിയിൽ, അംഗങ്ങൾ, ഉപാംഗങ്ങൾ, സൂക്തങ്ങൾ, ഉപസൂക്തങ്ങൾ, ആകുന്നു എന്നിങ്ങനെയാണ് അധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ അധ്യായങ്ങൾ. കലി, മോഹം, മോക്ഷം എന്നിവയുടെ പരാമർശങ്ങൾ പ്രധാനമായുമുണ്ട്. ഗുരുമാർഗം, മാതാപിതാക്കൾ, ജ്ഞാനസ്നാനം, എന്നിങ്ങനെ പരിചിതമായുള്ള മോക്ഷമാർഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതായുമുണ്ട് കാണാം. അധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ ഒന്നിലധികം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ആശയം പൊതുവായ വിഷയങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മറ്റൊന്നല്ല. പാരായണത്തിലും മറ്റും രാമായണത്തോടുള്ള എതിർപ്പുകൾക്കിടയ്ക്ക് ചേനാട്ടിൽ കാണാനാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതും. യോഗത്തിൽ രാമായണത്തിൽ എതിർപ്രശ്നങ്ങളിലേക്കുള്ള ബന്ധപ്പെടലായാണ് നിന്ന് കണ്ടെടുക്കുവാണ് അതിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ. എതിർപ്രശ്നങ്ങളുടെ നിലനിൽക്കുന്ന ചെറുന്നവർക്കും, അതിലധികം ആശയങ്ങൾ ആയതിലെ അധികമായി എതിർപ്രശ്നമാണ്. അധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ രാവണൻപോലും രാമന്റെ ഈശ്വരപദവി തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. രാമനാൽ കൊല ചെയ്യപ്പെടുന്നത് മോക്ഷമാർഗം

മാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ആ മരണത്തിനായി രാവണൻ വ്യഗ്രപ്പെടുന്നു. ശ്രീപുണ്ഡ, മനാ, കൈകൂലി, ബാല് എന്നിങ്ങനെ മറ്റുനാമങ്ങളും സഭിന്നിക്കുന്നു ശ്രീപുണ്ഡ, ബാലിയും രാമനാൽ കൊല ചെയ്യപ്പെടുന്നവരും രാമനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു പിന്തുടരുന്നു. പാരമ്പര്യ എതിർപ്രശ്നങ്ങൾ നിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള വായന അപ്രസക്തമാകുകയും പാരമ്പര്യങ്ങൾ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ആശയപ്രകാരങ്ങൾ പ്രധാനമാകുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. രാമായണത്തിലെ ഭക്തി സങ്കല്പത്തിനു പിന്നിൽ ഈ ആശയപ്രകാരവും അതിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്ന കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്.

ഹിമവാൻമലകൾക്കപ്പുറം ആണ് മനുഷ്യരെ നിർണയിക്കുന്നത്. രാമായണത്തെ ലോകത്തിൽ സജ്ജനസംസർഗം ഏക ആശ്രയമാകുന്നു. "ഗുരുസമ്പാതത്തിപ്രസാദമോ/ശ്രുതനണിയുമായ വസ്തുതി ചിത്/പുരുഷനും വളരെക്കണിപ്പിച്ചു/ നിസ്തുപം ചേരാതുള്ളവർക്കും" അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം-വാല്മീകിയുടെ ആത്മകഥ-2860-2006) ഇതരം അപായങ്ങളിൽനിന്ന് മോക്ഷം കണ്ടെത്തുന്നതിനു സജ്ജനസംസർഗമാണ്. "പ്രകൃതിനന്മയായ വസ്തുതിയോടു/മോക്ഷം പരാജയമാകുന്നതിനായി/ദേവനാവാക്യാർഥങ്ങളുടെയാകം ചെയ്യ/ദൈവികർക്കുള്ളതാണി സമർപ്പിച്ചാൽ" (ആരണ്യകാണ്ഡം-ശ്രീരാമചരിതം-667-670) മോക്ഷം സാധ്യമാകുന്നു. 'കലിപ്രസിദ്ധമായ ദൈന്യവും ചെയ്യ/ദ്രവിച്ചു സിദ്ധിച്ചു ശബ്ദിക്കുകയം/ദൈവസമർപ്രസാദിക്കിന്നതിലെന്ന്/ഗ്രന്ഥിച്ചു കൂടി നിശ്ചലർക്കിക്കാലിച്ചു." (ആരണ്യകാണ്ഡം-ശ്രീരാമചരിതം-2617-2620) എന്ന് അവ് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ചേതശ്ചിത്രം രാജധർമവും എന്ന ലോകമേ ഇങ്ങനെ

മുക്തിയെന്നതുതിൽ നിന്ന് ഉത്തരത്തിലേക്കുള്ള ചേനാട്ടിന്റെ സമകാലിക രക്ഷണത്തിൽ കേരളീയസമൂഹത്തോട് ചേർത്തുനിർത്തുന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്നത് വെളിച്ചക്കുറവാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ആലോചനയിൽ ദേവ, ഇന്ദ്രജൻ എന്നിവരുടെ പ്രധാനമുണ്ട്.

ദ്രാവിഡ, ഉത്തരാവിഡ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾ എടുക്കണം നിലപാടുകളും ദ്രാവിഡ്യം, ഇന്നിനുള്ള തത്ത്വങ്ങളും സമസ്യകളും പ്രധാനമാവുന്നു.

'അതത് വൃദ്ധാ കാലം കളകൊള്ളുന്നതെന്നു' ദാശകാലം അപഗ്രഥിച്ചു അദ്ദേഹത്തിലെ പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചുവന്ന വാക്കും ഒരേ ഇന്ദ്രിയത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആത്മപ്രയാണത്തിന്റെ നിർവഹണത്തിലേക്കുള്ള നിരന്തരചലനമായി വർത്തിക്കുന്നു. ആത്മാർഥതയുടെയും ചിന്താപരമായ നിർവഹണത്തിലൂടെയുമുള്ള ഉത്തരാധുനികതയുടെ ഉത്തരാധുനികതയ്ക്കകത്തിൽ എത്തപ്പെട്ട ഉപജീവിതമാണ് വാഴ്ചകിടാവായണം. മൂലധനം ആണെന്ന് ഉള്ളത് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിനു 2 രാമായണത്തിന്റെ ഒരു വർഗീകരണമാണ് ഉത്തരാധുനികതയുടെ ഉത്തരാധുനികതയ്ക്കകത്തിൽ വാഴ്ചകിടാവായണം എന്നു എത്തപ്പെട്ടു തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. രാമായണത്തിന്റെ ഉൾപ്രതിയിൽ യക്ഷകഥകളുടെ ഉത്ഭവം, രാമന്റെ ഉത്ഭവം, തപസ്സ്, വരലാഭം, കൈലാസോദ്ധാരണം, ബാലിയുടെ രാവണജയം, രാവണ-കാലയുദ്ധം, രാവണ-ഇന്ദ്രയുദ്ധം, സീതയുടെ ഗർഭധാരണം, സീതാപരിത്യാഗം, സീതാവിലാപം, സീതാചരിതം, ദയാചരിതം, ലവണാസുരവധം, ശംബൂകവധം, അശ്വമേധാഹരണം, സീതാനിർവാണം, ലക്ഷ്മണപരിത്യാഗം, രാമന്റെ കഥാപ്രയാണം എന്നിങ്ങനെ നിർണായക സംഭവങ്ങൾ ഉത്തരരാമായണത്തിൽ കാണാം. ആദ്യവിശദീകരണത്തിന്റെ അടുത്തഘട്ടങ്ങളാണ് രാവണനും കാലനായുള്ള യുദ്ധം, ശംബൂകവധം എന്നിങ്ങനെയുള്ള മേഖലകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉള്ളിന്റെ വിഷണത്തിൽ അക്ഷരാർഥപ്രയാണങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഉപമാനപ്രയാണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാണ് മുഖ്യമായവയായണം. ഈ യുദ്ധത്തിലെ എത്തപ്പെട്ടു പിന്തുടർന്ന തിരിയെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വരച്ചിടുന്നു.'ശുദ്ധത്തിലെ ഗ്രഹണാത്മകങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ പ്രധാനവിഷയമായതും ശ്രദ്ധേയമായ അംശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചും സമഗ്രമായ വികാസമാവ ആവശ്യമെന്ന് തോന്നുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ആ കൃതി, ലോകത്തിലും അനുഭവിച്ചും പിടിപ്പോൾ വാഴ്ചകിടാവായണം, ഒടുവിലും, ലോകസമ്പൂർണമായണം ഗുരുതരമായ പൂർവകഥിനസങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചും പിടിപ്പോൾ സമകാലിനസംഗതിയിൽനിന്നുമെന്നു കണ്ടുവരുന്ന അംശങ്ങൾ സമന്വയിച്ചും, ശക്തിസംവേദനത്തിനു എന്നിവയും വാഗ്മുഖത്തിലായ മാർഗം ഉൾക്കൊണ്ടും ചെയ്തും വിശകലനസങ്ങളിൽ സമർത്ഥമായി നിച്ച് നിപുണമായി ശ്രദ്ധിച്ചും ശൂന്യഗാഹസ്ഥനങ്ങൾകൊണ്ട് ഗർഭിതമായ ഒരു ദൈവലോകത്തിന്റെ പിന്നിൽനിന്ന് ഉപദിഷ്ടനായി വ്യക്തിയായി വ്യക്തിയായി മാറ്റം വ്യാപരം ചെയ്തും ഒരു സ്വതന്ത്രകാവ്യമാണ് ആ മഹാഗ്രന്ഥം ചിന്തിക്കുന്നത്' (ഉള്ളൂർ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാല്യം ഒന്ന്,പുട്ടം 651) എത്തപ്പെട്ടു വരുത്തിയ ദൈവങ്ങൾ സമർത്തിച്ചുകാവുന്നവയ്ക്കു

> സാഹിത്യവും സമൂഹവും സംബന്ധിച്ച അളവുകളെടുക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി മാറ്റം ലക്ഷണത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങൾ സമകാലിക സാഹിത്യത്തിൽ ഏതു തരത്തിലുള്ള സ്വാധീനമാണ് ചെലുത്തുന്നതെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച പരിശോധനകൾ ഇടക്കാലത്തെ സമാന്തരമായി മാറ്റം ലക്ഷണത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു.

നമ്പൂതിരിയാവാനുള്ളിലെ ഗർഭനികാർസ്വഭാവങ്ങളെ അത് ബലപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ജനസമൂഹവും കാലഘട്ടവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും എന്നതുകൂടി ദർശനത്തെ കാണണമായിരുന്നു. ദർശനത്തിൽ ഭൂതവും വർത്തമാനവും ഒപ്പം നിൽക്കുന്നു. ദർശനത്തിലെ ഭൂതകാലസാമ്പത്തികരൂപങ്ങൾ, ഈ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ അത് കൊണ്ടുതന്നെ നിർവചിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. അധ്യാത്മികമായുള്ളതിൽ കാണുന്ന സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിക്യം, ഭൗതികം, ചിത്രീകരണത്തിലുള്ളതായി കാണുന്നതായി ഉള്ളത് നിരീക്ഷണം.' ആശ്ചര്യത്തോടെ, ഒളിവിലിരുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം, സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങളിൽ മലയാളിക്കാരി ചേർക്കാൻ, സംസ്കൃതപദാവലിയിലെ വർണനിയമങ്ങൾ തമിഴ്നാടുകളിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ എന്നു വരികളിലൂടെ പാട്ട് ഒന്നിച്ചുവരും. എന്നിങ്ങനെ ഏത്തപ്പെട്ടു ഒന്നാകി എന്നു ഒരിപ്പ് തന്നെ നിർദേശപ്പെടുത്തുന്നു. പാട്ട് നിരാശയിൽ പെടുന്ന കിളിപ്പാട്ടുകൾ അതിന്റെ നിയതരൂപങ്ങളിലിരിന്ന് കടന്നിരിയത് ഈ പദാവലിയിലേക്കാണ് രാമായണത്തെ ചരിത്രാന്വേഷണമായി കണ്ടെടുത്ത് സംസ്കാരികമായി വിശദീകരിക്കുന്ന സമകാലിക വായനസമീപങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ ഇതരം വസ്തുതകൾ പ്രധാനമാണ്.

ദ്രാവിഡം-സങ്കൽപ്പനപരിണാമവും സാഹിത്യനിർണയനവും

ദ്രാവിഡത്തെയും അതിസാധാരണ ഭൂമികകൾ, ഭാഷ, സാഹിത്യം എന്നിവയെയും സംബന്ധിച്ച ആലോചനകൾ പല പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളിലും വികസിച്ചുവന്നതാണ്. കേരളീകരണവും ദേശീയതാസങ്കൽപ്പങ്ങളും ആധുനികാനന്തരസമീക്ഷകളുമെല്ലാം ഈ ചർച്ചകളെ നിർണയിച്ചുപോന്നു. ചേരനാട്ടിൽ കാണുന്ന ദ്രാവിഡപരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന് ദേശീയവിചാരങ്ങൾക്ക് തൊട്ടുതൊട്ടുള്ള സ്വന്തമായാണ് ബന്ധം. കാവ്യങ്ങൾ, മാർക്സിസ് ഉള്ളിലും കാണുന്ന ദ്രാവിഡപരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഭിന്നവും, എ. സി. ദേവർ, കെ. എൻ. എന്നിങ്ങനെ ഏത്തപ്പെട്ടു എന്നിങ്ങനെ നിരവധിപേരുടെ ദ്രുപീകരണമുമാണ്. സാധ്യതകളും പരിധികളുമുള്ളതാണ് ഈ പരിപ്രേക്ഷ്യം. അക്കാലത്തെ ദേശീയതയ്ക്ക് സമാന്തരമായും മത്സരമായും സംബന്ധിച്ച ധാരണകളിലുണ്ടായിരുന്ന പരിധികൾ ദ്രാവിഡം പോലുള്ള സങ്കൽപ്പനങ്ങളിലും അവയുടെ പ്രയോഗങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

സാഹിത്യവും സമൂഹവും സംബന്ധിച്ച അളവെടുക്കുമ്പോൾ ഭാഷണങ്ങളുടെ നിർമാണം മാത്രം സാധ്യമാകുന്നത് സാഹിത്യത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനു സമൂഹികമായാണ് എന്ന വിഷയം 'എത്തപ്പെട്ടു കാലവും' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ തെളിയുന്നത്. എന്നാൽ സാഹിത്യവും സമൂഹവും സംബന്ധിച്ച പരിശോധനകൾ ഇടക്കാലത്തെ സമാന്തരമായി മാറ്റം ലക്ഷണത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു. വർഗപ്പ

മായിരുന്നു ഈ സാമൂഹികവീക്ഷണം. സാഹിത്യത്തെ അത് സമൂഹത്തിന്റെ മനഃപ്രതിഫലനമായും നിർമ്മിക്കുന്നു. അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി വിഭജനപ്രധാനമായ മനോഭാവത്തിലൂടെ ഈ ലക്ഷണികതയുടെ മറ്റൊരു അതിസാധാരണ പദാവലിയെത്തുടർന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നുവെന്നും, മാത്രം അനുഭവിക്കുന്ന വിഭാഗമെന്നും പദാവലിയെയും സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകൾക്കും, ഇവിടെയുണ്ടായ സാഹിത്യകൃതികളുടെ വായനകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായത് ഈ പരിധികൾക്കകത്തുനിന്നാണ് ദ്രാവിഡം എന്ന സങ്കൽപ്പത്തെ കൂടിച്ചേർക്കുകയും കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുകയും ചെയ്തതും അദ്ദേഹത്തിലെ എടിയാനാകുന്നതും ചേരനാട്ടും കർത്തൃപ്രയോഗമാണ്.

ചരിത്രത്തിലെ ഇടർച്ചകൾ ഈ പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭപ്പെടുത്തുന്നു. ദ്രാവിഡമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സമൂഹസംസ്കാരങ്ങളിലേയ്ക്കും, പദ്യസംഹകരണത്തിലേയ്ക്കും, ഭാഷ വികസിപ്പിക്കലായി ഈ ഘട്ടത്തിന് കഴിഞ്ഞു ഇന്ത്യയിലെ സമൂഹസംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഭാഗ അർത്ഥങ്ങളായി ആര്യദ്രവിഡസംസ്കാരത്തെ സൂചിക്കാൻ ചാർത്തി ദ്രാവിഡ' എന്ന കൂടിൽ പരിണമിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ഇതുകൊണ്ട് ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കുമിടയിലെ അകലത്തെ പ്രധാനമുള്ളതാക്കി മാറ്റുന്നു. പരിമിതമായി ഈ സങ്കൽപ്പനത്തിന്റെ സംഭവിതം ആയതിനിടയ്ക്കു ഭാഷയിൽ സംസ്കൃതമായിത്തീരുകയുമുണ്ടായി. ദ്രാവിഡഭാഷയുടെ വികാസത്തിൽ ആര്യഭാഷ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനവും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആര്യഭാഷ സ്വയംവികസനം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടും മധ്യസ്ഥതകൊണ്ടും. ഇതിൽ ദ്രാവിഡ ഭാഷയിൽ ജനനിയമത്തിൽ വിശാലത്വം, ആശ്രയം, ഉയരങ്ങളുണ്ടായി. അതുകൂടിയുണ്ടായി. ഇവയ്ക്ക് ദ്രാവിഡ ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു ഉപമയായാണ് തമിഴിന്റെ ഉപഭാഷകളും ഉപഭാഷകളുടെ ഉപഭാഷകളും സംഭവമായിക്കൂടി ചേരുകയാണ്. എന്നാൽ ക്രി. പി. 1300-ന മുമ്പ് ഉണ്ടായ ചില പ്രാചീനഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ കൃതികൾ ആവിർഭവിച്ച ഭാഷയാണ്. മധ്യകാലത്തിൽ ദൈവഭാഷയായും സമൂഹത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പണ്ടത്തിന്റെ ഉണ്ടായ സാഹിത്യരൂപകങ്ങളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശാൻ വ്യത്യസ്തതയ്ക്ക് കഴിയുന്നത് ചാർത്തി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദൈവിക്കാവ്യത്തിലെ 'പദാർഥ അനാകാവ്യവിധാനം' എന്ന വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്ത ഗ്രന്ഥമാണ് അക്കാലത്തെ അപ്രധാനമെന്നും പ്രചീനവും കലർന്നുള്ളതായ ഭൂമികയുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതായി അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നാലപ്പാട്ടും, ഭിക്ഷയും, എന്നിങ്ങനെ ആധുനികഭൂമികളും, ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികചിന്തയെയും

ആശ്രയിച്ചുള്ളതാണ് പദനിർമാണം. ക്രിസ്ത്വബ്ദങ്ങളുടെ ആദ്യ ആയിരത്തിലാണ് പദനിർമാണസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായത്. സംഘകൃതികളുടെ സ്വതന്ത്രപദാവലിയ്ക്ക് പദനിർമാണത്തിലെ പങ്കുപോട്ട് ഏതൊക്കെ ഇനത്തെ കൃതികളിൽ അതിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട് സ്ഥാനം, സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾ, സാഹിത്യനിർമാണത്തെ കഴിയുന്ന പദാവലികൾ എന്നിവ കാണാം. പ്രാചീനദ്രാവിഡത്തെയും ആദിദ്രാവിഡത്തെയും സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങൾക്ക് പദനിർമാണസാഹിത്യത്തോടും അതുതന്നെ ശിഷ്ടഭാഷകളിലും പരിശീലിക്കുന്നു. മലയാളം-പദനിർമാണത്തിന്റെ ഒരു ഉപമയാണ്. അതിന്റെ ഉപമേയങ്ങളുടെ ഉപമേയങ്ങളും സംഭവമായിക്കൂടി ചേരുകയാണ്. എന്നാൽ ക്രി. പി. 1300-ന മുമ്പ് ഉണ്ടായ ചില പ്രാചീനഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിൽ കൃതികൾ ആവിർഭവിച്ച ഭാഷയാണ്. മധ്യകാലത്തിൽ ദൈവഭാഷയായും സമൂഹത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പദനിർമാണത്തിലുള്ള സാഹിത്യരൂപകങ്ങളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശാൻ വ്യത്യസ്തതയ്ക്ക് കഴിയുന്നത് ചാർത്തി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദൈവിക്കാവ്യത്തിലെ 'പദാർഥ അനാകാവ്യവിധാനം' എന്ന വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്ത ഗ്രന്ഥമാണ് അക്കാലത്തെ അപ്രധാനമെന്നും പ്രചീനവും കലർന്നുള്ളതായ ഭൂമികയുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതായി അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നാലപ്പാട്ടും, ഭിക്ഷയും, എന്നിങ്ങനെ ആധുനികഭൂമികളും, ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികചിന്തയെയും

> ഇന്ത്യൻസാഹിത്യത്തിന് ദ്രാവിഡം നൽകിയ സംഭാവനകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ തെളിവുകൾ നൽകാനത് കഴിഞ്ഞാണ്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1-12 നൂറ്റാണ്ടിന് ഇടയ്ക്കാണ് പദനിർമാണം. ക്രിസ്ത്വബ്ദങ്ങളുടെ ആദ്യ ആയിരത്തിലാണ് പദനിർമാണസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായത്. സംഘകൃതികളുടെ സ്വതന്ത്രപദാവലിയ്ക്ക് പദനിർമാണത്തിലെ പങ്കുപോട്ട് ഏതൊക്കെ ഇനത്തെ കൃതികളിൽ അതിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട് സ്ഥാനം, സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾ, സാഹിത്യനിർമാണത്തെ കഴിയുന്ന പദാവലികൾ എന്നിവ കാണാം. പ്രാചീനദ്രാവിഡത്തെയും ആദിദ്രാവിഡത്തെയും സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങൾക്ക് പദനിർമാണസാഹിത്യത്തോടും അതുതന്നെ ശിഷ്ടഭാഷകളിലും പരിശീലിക്കുന്നു. മലയാളം-പദനിർമാണത്തിന്റെ ഒരു ഉപമയാണ്. അതിന്റെ ഉപമേയങ്ങളുടെ ഉപമേയങ്ങളും സംഭവമായിക്കൂടി ചേരുകയാണ്. എന്നാൽ ക്രി. പി. 1300-ന മുമ്പ് ഉണ്ടായ ചില പ്രാചീനഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിൽ കൃതികൾ ആവിർഭവിച്ച ഭാഷയാണ്. മധ്യകാലത്തിൽ ദൈവഭാഷയായും സമൂഹത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പദനിർമാണത്തിലുള്ള സാഹിത്യരൂപകങ്ങളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശാൻ വ്യത്യസ്തതയ്ക്ക് കഴിയുന്നത് ചാർത്തി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദൈവിക്കാവ്യത്തിലെ 'പദാർഥ അനാകാവ്യവിധാനം' എന്ന വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്ത ഗ്രന്ഥമാണ് അക്കാലത്തെ അപ്രധാനമെന്നും പ്രചീനവും കലർന്നുള്ളതായ ഭൂമികയുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതായി അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നാലപ്പാട്ടും, ഭിക്ഷയും, എന്നിങ്ങനെ ആധുനികഭൂമികളും, ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികചിന്തയെയും

ബന്ധപ്പെട്ടതിനാണ് ഈ സാഹിത്യകൃതികൾ ചർച്ചയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കാനിട. ആധുനികതയുടെ താത്പര്യങ്ങളായി നിർണയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഈ ഭാഷാശാസ്ത്രം സാഹിത്യകൃതികളെയും.

എഴുത്തച്ഛനിലെ ഗ്രാമ്യഭൂമിയുടെ സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് വിരാമം ഇടർച്ചകൾ ഉണ്ടാവിട്ടാണ് ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങളാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതെ, അന്നത എഴുത്തച്ഛൻകൃതികളുടെ ഗ്രാമ്യവൃത്തമാണെന്നും വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. പൂർവികരുടെ വൃത്തങ്ങളെ വേണ്ടവിധം വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്ത് അന്നത ആദ്യമായി കൂട്ടിച്ചേർത്ത് എഴുത്തച്ഛനാണെന്ന് ഉള്ളൂർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.4 ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ അനിവാര്യതയിലായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.5 ഗാനശീലമാണ് ഗ്രാമ്യകവിതയുടെ മുഖ്യ ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങൾക്ക് നന്നായിട്ടും ഇടർച്ചകളുമായെന്നും, വൈദേശിക വിതയിൽ പിടിക്കാനാണ് ഈ സംഗീതം തൊഴിലിലിൽ ആവുകയായിത്തീരുന്നു. ആധുനികകവിതയിൽ വൃത്തവ്യവസ്ഥയെന്നി മാത്രം ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം ഉന്നിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതരം വിഷയങ്ങളിൽ ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായി വികസിച്ചുവന്ന വിഭാഗങ്ങളെയും വിക്ഷണങ്ങളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമ്പോൾതന്നെ, ഈ പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തുകടക്കേണ്ട അനിവാര്യതകൂടിയുണ്ട്. കൊളോണിയൽ ഭാഷിയപരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നും, സമകാലികസമൂഹങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണപരിപ്രേക്ഷ്യം പ്രധാന യുക്തിയായി മലയാളകവിതയിലും സമകാലികമായി എഴുത്തച്ഛനിലും നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻകൃതികളും വായനസമൂഹങ്ങളും മുൻനിർത്തി പറയാവുന്നതാണ്. സമകാലികമായി നിന്ന ഒന്നിനെ സംഗീതകാവ്യമായി നിന്ന ഒന്നിനെ സംഗീതകാവ്യമായിട്ടാണ് ഇതരം വായനകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.

വൈജ്ഞാനികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്ന ആധുനികവും കൊളോണിയലുമായ മധ്യവർഗം എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്ന സമകാലിക ഗ്രാമ്യപദവ്യ വൈകാരികതയും അദ്ദേഹത്തിലെ രാഷ്ട്രീയാന്വേഷണങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിലവിലേക്കും വ്യാഖ്യാനിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ആധുനികതയ്ക്കു വൈജ്ഞാനികതയുടെ മാധ്യമവും സവർണരായ അദ്ധ്യാപകരുടെ അന്വേഷണങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യപഠനത്തിൽ പരിവർത്തിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വൈജ്ഞാനികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരും ബ്രാഹ്മണേതര ഗ്രാമീണപ്രജ്ഞകൾ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭം. ഇത് സാഹിത്യമേഖലയിലേക്ക് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തന്നെ അപ്രസക്തമാകുകയും സവർണരായ മറ്റൊരു മലയാളിക്ക് സാഹിത്യസങ്കേതത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം പരിവർത്തിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുണ്ട്. വ്യവഹാരം കൂടിയാണ് ഈ അസ്തിത്വവും പരിണാമവും. ഇൻഡ് സ്വതന്ത്രിച്ച മധ്യവർഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദിയാനപദമായി ഇതരം ആശയവിഷയങ്ങളെ ചോദ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതിരുന്നതും ഇതിന് ഇടർച്ചകളില്ലാതെ പോയതിന് ഒരു കാരണമാണ്. മറ്റൊരു സാമൂഹികസന്ദർഭത്തിലേക്കും പ്രദേശത്തേക്കും പരിഗണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ പരിവർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു സാധ്യതയാണ് ഈ അദ്ദിയാനപ്രക്രിയയെയും അതിലെ വിലപ്രസ്തുതനകളെയും നിലനിർത്തുന്നത്.

കുറിപ്പുകൾ

1. പി. വൈജയിൽ, സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ തിരിക്കാനും.
2. കേ.സാ.ച., വാല്യം ഒന്ന് പു 657
3. അതേ കൃതി പു 649
4. അതേ കൃതി പു 648

ഗ്രന്ഥസൂചി

അച്ചുതാനന്ദൻ ചേലനാട്, 2000, എഴുത്തച്ഛനും കാവ്യം, പേജ് ടൂ എം. ഡിസൈൻ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

കുഞ്ഞൻപിള്ള ഇരണ്ടാട്, 1979, കൈരളീസമക്ഷം അഥവാ അക്ഷപ്പന്ന, ശ്രീനാരായണ ഓഫീസർ നായർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

ഉണ്ണിത്താൻ എഴുത്തച്ഛൻ, 1996, അധ്യാത്മരാമായണം മലയാളം, നാഷണൽ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, കോഴിക്കോട്.

പരമേശ്വരൻ എസ്. ഉള്ളൂർ, 2015, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം രണ്ട് വാല്യങ്ങൾ, കേരള സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരണം.

ബൈജിൻ പി, 2012, സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ തിരിക്കാനും, മനോജ് പ്രസിദ്ധീകരണം, തിരുവനന്തപുരം.

രാമചരിത അപ്പൻ തമ്പുരാൻ, 1830, ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങൾ, അവയുടെ ശാസ്ത്രീയനാമങ്ങളും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

സുനിൽകുമാർ ചാറ്റർജി, ഗ്രാമ്യം, 1978, കെ.പി. മോഹനൻ നായർ (പതി), കേരള ഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ഹരിദാസ് എം., മാതൃഭാഷാസംഘം, തിരുവനന്തപുരം, 2014, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

Bourdieu pierre, 1984, 2012, Distinction, Routledge, London

Eagleton Terry, Literary Theory An Introduction, 1983, Blackwell Publishing, UK.

Eagleton Terry 2016, The Function of Criticism, Seagull Book, New Delhi.

Krishna warrior N.V, 137 A History of Malayalam Metre, Dravidian Linguistic Association.

(മാധ്യമപ്രവർത്തകൻ - 9633166107)

ഗ്രാമ്യവൃത്തങ്ങളാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ഉപയോഗിച്ചതെന്നും, അന്നത എഴുത്തച്ഛൻ കണ്ടെടുത്ത ഗ്രാമ്യവൃത്തമാണെന്നും വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. പൂർവികരുടെ വൃത്തങ്ങളെ വേണ്ടവിധം വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്ത് അന്നത ആദ്യമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തത് എഴുത്തച്ഛനാണെന്ന് ഉള്ളൂർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു

ഗുരുചരിത്രകൾ
അറിയപ്പെടാത്ത
കഥകൾ

COMPENDIOSA 18GH EXPLANATIO
SCITU NECESSARIA

റമ്പാൻ ബൈബിളിലെ മലയാളം

ഡോ. രാജേന്ദ്രൻ എടത്തുംകര

ലിപി

റമ്പാൻ ബൈബിളിലെ മലയാളലിപികളുടെ പൊതുസ്വഭാവം താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിലാണ്.

1. ഇകാരത്തിന്റെയും ഈകാരത്തിന്റെയും സ്വരചിഹ്നങ്ങൾ പ്രസക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്കു മുകളിലായാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതായത് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മുകളിൽനിന്നും താഴെക്ക് വള്ളി നിരത്തപ്പെടുന്ന നിയമം പതിവ് കാണാനില്ല.
2. ഈകാരത്തെ 960 എന്ന് എഴുതുന്ന പതിവ് റമ്പാൻ ബൈബിളിലും ഉണ്ടായി.
3. വ്യഞ്ജനലിപികളോട് ചേർത്തുകൊണ്ടാണ്, അതായത് ഒരുമാത്രയാണ് ഈകാരത്തിന്റെ സ്വരചിഹ്നം എഴുതുന്നത്.
4. ലിപിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഏകദേശമുകാരങ്ങളും, കൊതാകാരങ്ങളും സമൂഹിച്ചുതന്നെ മലയാളത്തിന്റെ പതിവ് റമ്പാൻ ബൈബിളിലും തുടരുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവും വിവർത്തനത്തിന്റെയും അച്ചടിയുടെയും പുസ്തകപ്രസാധനത്തിന്റെയും ചിലവും പരമാവധിയും ആരാണിലെ മലയാളത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നത് 1811-ലെ മലയാള ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തോടുകൂടിയാണ്. "പഴയ സംഭവങ്ങൾക്കിന്റെ നമ്മുടെ കർത്താവായി ദൈവിക്കനുസരിച്ചിട്ടുള്ള മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു പുതിയ നിയമം ഇതിൽ യൂറോപ്പിലെയിൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിലിലേക്ക്" എന്ന ശീർഷകത്തിലായിരുന്നു ആ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ആൾ ആരാണ്, റമ്പാൻ ബൈബിൾ എന്ന പേരിലാണ് പിന്നീടത് അറിയപ്പെടുന്നതായി. കേരളത്തിലെ ഭാഷയെ ആസ്പദമാക്കി മലയാളം എന്ന് പേരിടുകിക്കണമെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കവർപേജിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇതിന് ആധികാരികതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വൈപ്പുതിയിലെ ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമാണെന്നുള്ളതും മലയാളം എന്ന പദം കാണാനുണ്ടല്ലോ. കേരളഭാഷ, മലബാർ ഭാഷ എന്നിങ്ങനെ മറ്റുമാണെന്നും അതിനുമുമ്പ് ഭാഷാവാദം വൈപ്പുതത്തിലാണെന്നാണ്.

സമകാലികരായ ക്രൈസ്തവരായി ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി പുറപ്പെട്ടവരാണ് ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിന് ബിഷപ്പ് കോച്ച് തുക്കാണ്, തെക്കിനന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ ബൈബിൾ വിവർത്തനം തുടങ്ങിയിട്ടുകൾ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ 1806-ൽ കേരളത്തിൽ നടത്തിയ സന്ദർശനത്തിലാണ് സുറിയാനിഭാഷയിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്ക് ബൈബിൾ വിവർത്തനം ചെയ്യുക എന്ന തീരുമാനമുണ്ടായത്. കാനംകളും പിലിപ്പോസ് റമ്പാൻ, പുലിക്കോട്ടിൽ മോനാച്ചി കുര്യൻ, ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ എന്നിവരെയുമാണ് സഭയും വിവർത്തനത്തിനായി നിയോഗിച്ചത്. തോമാ കത്തനാർ വിവർത്തനം ചെയ്ത് തമിഴ് ബൈബിളായി (1744) മലയാളം വിവർത്തനം ഒഴുക്കുകൾ തുടരാൻ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് നിരപ്പുമ്പി പിള്ളയും ആ സംഘത്തിൽ ഉണ്ട്. വിവർത്തനത്തിലെ പ്രധാനി കണ്ടനാട്ടുകാരിപറമ്പിൽ കത്തനാർ കാനംകളും പിലിപ്പോസ് റമ്പാന്റെ പേരാണ്. റമ്പാൻ ബൈബിൾ എന്ന് പിന്നീടുവന്ന ആ ബൈബിൾ വിവർത്തനം അറിയപ്പെടാൻ കാരണമായതും അതുതന്നെ. നൊംബെ ഉർദോ ഗ്രന്ഥമാണ് റമ്പാൻ ബൈബിൾ അച്ചടിച്ച് അവിടെ അച്ചടിച്ച ആദ്യ മലയാളഗ്രന്ഥമാണ് റമ്പാൻ ബൈബിൾ. എന്നാൽ മലയാളം ലിപികളുടെ അച്ചടി അവിടെ ആദ്യമായിത്തുടങ്ങിയതായി. റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെ മലയാള ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം അവിടെയാണല്ലോ അച്ചടിച്ച് റമ്പാൻ ബൈബിളിന്റെ പ്രസാധനത്തിൽ റോബർട്ട് ഡ്രമ്മണ്ട് ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം ഇവിടെ കൈയ്യടിച്ചു തി നൊംബെയിലേക്ക് പതിയാറിച്ചും വിവർത്തനം ശ്രമമാണ് ഞങ്ങൾക്കിനിയായി സഹകരിച്ചതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹമായിരുന്നു.[1]